

De sekte van de Cobra

LEES OOK VAN PAUL VAN LOON

De griezelbus 1

De griezelbus 2

De griezelbus 3

De griezelbus 4

De griezelbus 0

De griezelbus 5

De griezelbus 6

De griezelbus 7

Vampier in de school

Raveleijn

Nooit de buren bijten

Altijd bijten de buren

www.paulvanloon.nl

www.degriezelbus.nl

De
sekte
van de
Cobra

PAUL VAN LOON

Leopold / Amsterdam

1992, 2012 © Paul van Loon

Dit is een bewerkte heruitgave van het eerder verschenen
Gezicht in de mist.

Omslagontwerp: Annemieke Groenhuijzen

Omslagfoto: Getty Images

Foto auteur: Manisha van Loon

Uitgeverij Leopold, Amsterdam / www.leopold.nl

ISBN 978 90 258 6147 6 / NUR 284

Uitgeverij Leopold drukt haar boeken op papier met het fsc®-logo.
Zo helpen we waardevolle oerbossen te behouden.

In de blauwe hemel zeilden enkele meeuwen op de wind. Ze schreeuwden naar elkaar in een taal die alleen meeuwen kunnen verstaan. Witte wolken dreven voorbij als lome luchtschepen en wierpen schaduwen op de grond. Behalve het gekras van de meeuwen en het geluid van de fluit heerste er absolute stilte.

Zoals altijd droomde Kiezel weg op de klanken van zijn eigen fluitspel. Er trad een vervreemding op van de gewone wereld, die hij als normaal beschouwde, omdat het altijd zo geweest was. Het landschap om hem heen vervaagde tot wazig groen, de koeien werden zwart-witte vlekken. De boerderij met Armando op zijn ziekbed, de schuren, het erf, alles verdween en de wereld veranderde in een groen golvend grasland, waarin hij zichzelf, spelend op zijn fluit, zag zitten, alsof hij naar iemand anders keek. Terwijl hij met gesloten ogen zachtjes heen en weer deinde, zag hij een gezicht. Niet haarscherp, maar alsof het vanuit een mist naar hem keek. Het gezicht van een oudere persoon. Een man met een hoog voorhoofd, de ogen niet meer dan donkere vlekken. Het gezicht keek hem aan en de mond ging open en dicht, alsof hij iets naar hem wilde roepen, maar hij was te ver weg, te vaag. Er was iets verontrustends aan dat gezicht met de mond die koortsachtig probeerde iets duidelijk te maken. Een boodschap? De omtrekken van het gezicht vervaagden en losten op in het groen van het weiland. De melodie was bijna afgelopen en de gewone wereld kwam langzaam weer te voorschijn.

Kiezels vingers dansten over de fluit terwijl hij het slot van het stuk begon te spelen. Hij hoorde de auto niet aankomen. Een zwarte slee was het, een en al chroom en staal. De ruiten

waren donker. Zacht snorrend als een grote zwarte kat kwam hij over de weg aansluipen en parkeerde geruisloos vlak naast de omheining.

6 Kiezel keek geschrokken op toen een hand op zijn schouder gelegd werd. Achter hem stond een grote, dikke man in een lange regenjas. Zijn haar was strak achterovergekamd, net zo zwart en glimmend als de auto en achter in zijn nek samengebonden tot een staartje. Er lag een ingehouden woestheid in zijn verschijning, alsof er onder zijn vel een roofdier school.

Kiezel knipperde met zijn ogen tegen het zonlicht en staakte abrupt zijn fluitspel.

‘Hallo,’ zei hij. Het gebeurde zelden dat hier mensen kwamen. Soms waren het toeristen die de weg vroegen. Kiezel had deze man nog nooit gezien, maar om de een of andere reden zag hij er niet uit als een toerist en ook niet als iemand die gauw de weg zou kwijtraken.

De man keek zwijgend op hem neer. Hoog in de lucht schreeuwden de meeuwen hun boodschappen naar elkaar. Verder was het doodstil. Kiezel voelde zich niet op zijn gemak. De ogen die hem vanonder zware wenkbrauwen aankeken, hadden een duistere blik. Nog steeds lag de hand op Kiezels schouder. De man haalde zijn andere hand uit zijn jaszak en streek ermee over zijn haar. Hij had grove handen met lange nagels.

‘Kan ik u ergens mee helpen?’ zei Kiezel. ‘Bent u de weg kwijt?’

Plotseling grinnikte de man. Het was een korte, vreugdeloze lach. Het geluid van iemand die nooit echt zal lachen.

‘Ik ben niets kwijt,’ zei hij. ‘Ik heb iets gevonden. Jou, sjamaan! Ik ben gekomen om jou te halen.’ Een vinger met een lange nagel wees naar Kiezel. Hij week naar achteren, alsof er een mes op hem gericht werd, maar de man liet zijn schouder niet los.

Kiezel probeerde de angst die hij voelde uit zijn stem te houden.

‘U vergist u, meneer. Ik heet Kiezel en ik woon hier. Wie bent u?’

Opnieuw die vreugdeloze lach. ‘Ik ben Korg. Houd mij niet voor de gek, sjamaan. Ik weet wie je bent. Het heeft jaren gekost om je te vinden. Nu laten we je niet meer gaan.’

‘Neel’ schreeuwde Kiezel, toen Korg hem met twee handen beetgreep en optilde, alsof hij niets woog. Zijn voeten spartelden in de lucht, de fluit viel uit zijn handen en kwam in het gras neer.

‘Je hoeft niet te schreeuwen,’ zei de man. ‘Hier is niemand die je kan horen, behalve die stomme koeien.’

Kiezel spartelde om uit de ijzeren greep los te komen, maar de man hield hem schijnbaar zonder moeite vast. Hij keek Kiezel strak aan.

‘Je kunt op twee manieren mee. Goedschiks of kwaadschiks. Als je je rustig houdt, mag je achter in de auto zitten. Doe je moeilijk, dan sluit ik je op in de kofferbak. Nou, wat wil je?’

Kiezel haalde uit met zijn rechtervoet en trapte de man keihard in zijn kruis. Toen spuugde hij hem in zijn gezicht.

Korg gromde en klapte dubbel. Kiezel rukte zich los uit zijn greep, buitelde over het gras en krabbelde overeind om weg te rennen. Voor hij erin slaagde een stap te zetten, sloot een vuist als een tang zich om zijn enkel. Korg trok Kiezel grommend naar zich toe. Hij hief zijn arm op en sloeg. Kiezel voelde hoe iets scherp de hoofdhuid boven zijn slaap open-scheurde en zijn haren vochtig werden. Korg stond zwaar higgend over hem heen gebogen. Op de nagel van zijn wijsvinger zat bloed.

De koeien werden onrustig. Ze begonnen te loeien en door het weiland te rennen. Kiezel probeerde weg te kruipen en trapte opnieuw naar de man. Hij kreeg een dreunende slag in zijn gezicht en rolde een paar keer om zijn as. Half verdoofd kwam hij op zijn rug tot stilstand en staarde omhoog. Een duistere kleur verspreidde zich door de lucht, alsof er inkt

in een glas water gedruppeld werd. De krijsende meeuwen leken veranderd in onheilsboodschappers. Opnieuw sloeg Korg hem in zijn gezicht. Door de kracht van de slag tolde hij verder over het gras.

8 Kiezels mond zat vol bloed. Hij was buiten bewustzijn aan het raken en zijn gedachten rolden over elkaar heen, zoals de keer dat hij per ongeluk een heel glas had leeggedronken van de bessenwijn die zijn vader Armando verstoppt hield in een kastje onder zijn bed. Het is maar goed dat vader me hier niet ziet liggen, dacht hij. Ik hoop dat alles goed met hem is en dat hij vandaag geen bloed spuwt.

De gestalte van Korg verscheen weer boven hem en hij strekte zijn klauwen naar hem uit. Kiezel had de kracht niet meer zich te verzetten, toen hij overeind gesleurd werd.

Opeens klonk er een woedende schreeuw.

In de verte kwam een gedaante over het erf aanrennen. Hij zwaaide met een wandelstok. Een wit nachthemd fladderde om zijn magere lijf. Het was Armando. Hij duwde de poort open en holde het weiland in.

‘Uit de weg, beesten!’ schreeuwde hij, terwijl hij zich een weg baande door de samengedromde koeien.

Koorts brandde in zijn holle ogen en zijn ademhaling was rappend.

Korg had Kiezel overeind getrokken en wilde hem over zijn schouder leggen, toen Armando al halverwege het weiland was.

‘Laat mijn jongen met rust, smeerlap.’ Toen hij het bebloede gezicht van Kiezel zag, veranderde zijn woede in razernij. Hij stormde op de man af, die zich nu verbaasd omdraaide. In zijn witte nachthemd leek Armando een angst-aan jagende verschijning. Een wraakengel met een stoppelbaard, wapperende haren en brandende koortsogen. Zijn stok maaide hij als een zeis om zich heen.

Korg was niet onder de indruk. Hij legde Kiezel weer op de

grond neer en richtte zich op in zijn volle lengte. Hij zou de magere boer waarschijnlijk makkelijk in twee stukken kunnen breken.

‘Rustig maar, beste man,’ zei hij. ‘Is dit jouw zoon?’

‘Zeker is dat mijn zoon en jij moet met je smerige handen van hem afblijven,’ riep Armando. Hij stond te tolleren op zijn benen en zag eruit of hij elk moment kon omvallen.

‘Je hebt geluk, boer. Ik reed toevallig met mijn wagen hier langs en zag hoe de jongen werd afgetuigd door een stel schoffies uit het dorp.’

Armando zag het gezicht van de man, de blik in zijn ogen en wist dat hij loog. Maar hij was zodanig verzwakt door de ren vanaf de boerderij naar de wei, dat hij nauwelijks meer op zijn benen kon staan. Voor het eerst van zijn leven betreurde Armando het dat zijn landgoed niet in het dorp, maar vlak erbuiten lag. Als die kerel hen hier wilde vermoorden, was er niemand die hen kon redden.

Korg scheen die gedachte eveneens te overwegen, terwijl hij Armando spottend aankeek. Maar hij streek met zijn hand over zijn haar en maakte een hoofdbeweging in de richting van Kiezel.

‘Neem hem maar gauw mee naar huis. Als hij hier blijft liggen, zou er nog iets met hem kunnen gebeuren.’

Toen draaide hij zich om. Hij klauterde lenig over de omheining, stapte in zijn auto en startte de motor. Even later verdween het zwarte voertuig in de verte.

Kiezel lag uitgestrekt op de grond. Hij bloedde uit een hoofdwond en uit zijn neus en mond. Armando knielde bij hem neer. Zijn handen streelden bibberend het voorhoofd van de jongen. Alle kracht was uit zijn lichaam verdwenen en de ziekte, die tijdelijk door zijn woede overheerst werd, nam weer bezit van zijn lichaam. In zijn nachthemd leek hij te verschrompelen tot een schim.

‘Kiezel, jongen.’ Tranen stroomden over zijn ingevallen wangen en kronkelden over de stoppels op zijn kin.

Langzaam deed Kiezel één oog open. Zijn gezicht vertrok tot een grimas, een poging tot een glimlach. Hij spuwde een klodder bloed uit. Zijn tong voelde aan als een vreemd, opgezwollen ding in zijn mond.

10 ‘Vader, waarom ben je hier? Je moet in bed liggen!’ De woorden kwamen moeizaam, als vervormde klanken over zijn lippen.

Opnieuw barstte Armando in snikken uit. Van opluchting, want hij had gevreesd dat Kiezel niet meer leefde.

‘Je fluitspel. Je hield er zomaar mee op, vlak voor het einde. Dat vond ik vreemd. Je fluit altijd dezelfde melodie en maakt haar altijd helemaal af. Toen hoorde ik de koeien. De wind droeg hun geloei naar de boerderij. “Gevaar,” zeiden ze. “Onraad”.’

‘Maar u bent erg ziek, vader. U mag niet uit bed.’ Kiezel ging kreunend rechtop zitten. De wereld draaide voor zijn ogen en even leek het of hij weer tegen de vlakke zou gaan.

Armando duwde zijn schouder onder Kiezels oksel en ondersteunde hem met zijn arm.

‘Geen paard had me kunnen tegenhouden, jongen,’ hijgde hij.

Kiezel schudde zijn hoofd maar kon geen woord uitbrengen. Samen kwamen ze overeind, alsof een enorm gewicht op hen drukte.

‘Mijn fluit!’ fluisterde Kiezel, hij wees.

Armando bukte zich en raapte de fluit met zijn vrije hand op.

Door het weiland strompelden ze samen naar het erf. De tocht naar de boerderij leek oneindig lang.

Waarom moest Alfred zo stom zijn om in de armen van die sekte te lopen? schreef Jessie in haar dagboek. *Ik vind het gemeen van hem. Zelf zou ik hem nooit in de steek gelaten hebben. Hij had mijn mening eerst wel mogen vragen, maar niemand vraagt mij ooit iets. Mijn vader niet, toen hij wegliep voor ik geboren word. Mijn moeder niet, toen ze een halfjaar geleden trouwde met die akelige Stefan. En nu laat mijn broer me zitten. Het was beter geweest als ik nooit geboren was.*

Ze zuchtte. Herinneringen aan een donkere kast waar ze in opgesloten zat. Lachende stemmen, haar moeder en een vreemde man. Telkens een andere. Gegiechel, gekraak van het bed van haar moeder. ‘Laat me eruit, mama!’ Ze had vaak haar jurkje nat geplast van angst. ‘Stout kind. Lastpost.’ Vreemde meneren in huis, die ze niet mocht zien.

Met een wilde beweging van haar hoofd schudde Jessie de herinneringen van zich af. Nu kwamen er geen vreemde meneren meer, maar nu was Stefan er en die ging nooit meer weg.

Ze zat met gekruiste benen op haar bed. Boven het bed hing een boekenplank, die gevuld was met sprookjes, mythen en legenden. Werelden om tijdelijk in te vluchten. Naast haar op het bed lag een opengeslagen krant. ‘ENORME TOENAME VAN DRUGSGEBRUIK ONDER JONGEREN VANAF TWAALF JAAR’ luidde een kop in vette letters. De werkelijkheid was geen sprookje.

Op de andere pagina stond een foto van een man met grijs haar en een hoekig gezicht. Zijn ogen waren op de camera gericht en leken de lezer van de krant indringend aan te kijken.

‘CYRIL COBRAHM, LEIDER VAN DE SNELST GROEIENDE SEKTE VAN DEZE TIJD’, stond onder de foto. In het artikel werd de sekteleider beschreven als een charismatisch man, die door zijn uitstraling in korte tijd een grote groep volgelingen aangetrokken had, voornamelijk jongeren die in onvrede leefden met hun situatie thuis. Maar ook steeds meer jongeren uit ogenschijnlijk gelukkige gezinnen sloten zich bij de sekte aan.

Jessie had het artikel gelezen en daarna wel een kwartier naar de foto gestaard. Hoe intens ze ook naar de foto keek, ze kon niets bijzonders aan de afgebeelde man ontdekken. Ze vond hem net zo charismatisch als een varken. Hij had haar broer van haar afgenomen. Van woede sloeg ze met haar vuist op de krant. Het was niet eerlijk.

Maar misschien was er toch een goede kant aan die hele zaak. Voor hetzelfde geld was Alfred in het drugsmilieu beland en een junkie geworden. Dat zou nog veel erger zijn. Eén junkie in de familie was al meer dan genoeg.

Op dat moment ging de deur van haar kamer open. Het was Stefan.

Wat moest hij hier op haar kamer? Hij kwam hier nooit en ze wilde hem hier ook niet zien. Sinds Stefan bij hen woonde, had ze nog vaker ruzie met haar moeder dan vroeger. Altijd koos haar moeder partij voor Stefan, nooit voor haar. Het gekke was dat haar moeder sinds ze Stefan kende er steeds slechter was gaan uitzien. Mager, bleek, en ze had iets schichtig over zich gekregen. Die man was gewoon niet goed voor haar, maar ze weigerde dat in te zien. Ten slotte had Jessie ontdekt dat Stefan en haar moeder cocaïne gebruikten.

Wantrouwend keek Jessie hem aan.

‘Wat kom je doen?’

Stefan grijnsde breed achter zijn spiegelende zonnebril. ‘Nou, nou, niet zo onvriendelijk tegen je vader.’

‘Je bent mijn vader niet!’

‘Daar heb je gelijk in.’ Hij sloot de deur achter zich en

kwam naast haar bed staan. ‘Eigenlijk is dat een voordeel.’ Hij stak onverwacht zijn hand uit en streelde haar haar. Goud fonkelde aan zijn vingers.

Ze schoof meteen van hem vandaan alsof ze door een slang werd aangeraakt. Die weeë aftershavegeur van hem maakte haar misselijk. Ongevraagd ging hij naast haar op het bed zitten. Ze zag nu pas het spoor van wit poeder bij zijn neusgaten. Ze schoof nog verder naar de muur toe.

‘Waar is mama?’

Hij snoof luidruchtig en streek met de rug van zijn hand langs de onderkant van zijn neus. De resten van het poeder waren verdwenen.

‘Ze slaapt. Ze is vaak moe de laatste tijd. Geen wonder, in haar toestand. Nog een maand of vier en dan komt de baby.’

Jessies ogen werden groot van ontzetting. De mededeling kwam aan als een mokerslag.

Stefan deed alsof hij verbaasd was.

‘Wat is er? Je wist toch zeker wel dat je moeder al vijf maanden in verwachting is!’

Jessie was sprakeloos. Ze had het niet geweten. Zoals gewoonlijk had niemand haar iets gezegd. Het kan niet! dacht ze. Hij liegt. Het is onmogelijk. Ben ik dan zo blind geweest dat het me niet eens is opgevallen?

Met vijf maanden moet een zwangere vrouw een duidelijk zichtbare buik hebben en haar moeder leek nog steeds zo mager als een lat. Hoewel, de laatste tijd droeg ze wel steeds opvallend wijde jurken. Van die hippiekleren die al eeuwen uit de mode waren.

Verbijsterd keek ze naar Stefan die met een sluwe uitdrukking op zijn gezicht naar haar keek, haar bestudeerde, zoals een kat een muis kan bestuderen, zijn klauwen klaar om toe te slaan. Ze zag aan hem dat hij zeker van zijn zaak was. Hij loog niet.

Het kan niet waar zijn! dacht ze. Het mag niet waar zijn! Haar moeder kreeg een kind van deze kerel, die ze haatte. Dat

betekende dat zijzelf een broertje of zusje kreeg van wie hij de vader was. Op een bepaalde manier maakte dat haar echt familie van hem. Die gedachte was afschuwelijk.

14 ‘Je hoeft niet zo somber te kijken,’ zei Stefan. ‘Er komt wel een mondje bij om te voeden, maar jij blijft toch ons meisje.’ Het sarcasme droop van zijn stem. Jessie walgde van hem.

‘In elk geval moet je moeder nu veel rusten. Maar dat geeft niet. Nu hebben wij eindelijk tijd om elkaar beter te leren kennen.’

Hij stak zijn hand uit. Ze kromp in elkaar.

‘Niet zo verlegen,’ gromde Stefan, ‘wij zullen het best met elkaar kunnen vinden. Ondanks die duistere blik waar je altijd mee rondloopt, mag je er best wezen.’ Zijn blik daalde onbeschaamd af van haar ogen naar haar borsten. ‘Als jij lief voor mij bent, kan ik je wonderen laten zien.’ Hij zette zijn bril af.

Jessie wist precies wat hij bedoelde: hij wilde een junkie van haar maken. Iemand die net als haar moeder afhankelijk van hem was en voor hem zou kruipen. Ze bewoog achteruit, maar de muur hield haar tegen.

Stefan greep met een hand haar schouder beet en zijn andere hand rukte aan de knopen van haar blouse. Zijn ademhaling was stotend. Hij hing over haar heen en zijn gezicht was vlak bij haar.

Jessie keek recht in zijn ogen. Met een gil bracht ze haar arm omhoog. Ze duwde haar hand tegen zijn gezicht. Haar nagels trokken diepe sporen over zijn gladgeschoren wang.

Stefan brulde en even verslaptte zijn greep.

Jessie rolde onder hem uit het bed af, naar het raam dat ze wagenwijd open gooide.

Hij kwam van het bed overeind en liep op haar af. Op zijn wang zaten vier bloederige strepen. Hij had zijn spiegelbril weer opgezet.

‘Stop!’ schreeuwde ze. ‘Nog één stap dichterbij en ik spring.’ Ze hing half uit het raam. Beneden op straat liepen mensen en een paar keken nieuwsgierig omhoog.

Stefan bleef staan. Met een zijden zakdoek depte hij zijn wang.

‘Goed, goed, jij wint. Ik zal nu gaan. Tjonge, jij bent een vurig katje, zeg. Maar dat mag ik wel. Je zult nog wel leren mij te waarderen.’ Hij glimlachte opeens en liep toen de kamer uit.

15

Zodra hij weg was, holde Jessie naar haar klerenkast. Haar hart bonkte en er liepen tranen over haar wangen. Ze pakte een weekendtas en begon deze vol te proppen. Een trui, een blouse, t-shirts, ondergoed, een jas, een spijkerjasje, sokken en een pak maandverband. Ze rolde een spijkerbroek op en stopte hem tussen de andere spullen. Ze keek naar de boekenplank en dacht even na. Toen trok ze haar favoriete boek, *Mythen van de Griekse Oudheid*, uit het rijtje en legde het op de kleren in de tas. Daarna duwde ze haar tandenborstel in het zijvakje. Nu moest ze nog geld hebben. Daarvoor moest ze in de slaapkamer van haar moeder zijn. Ze ritste de tas dicht en keek nog één keer haar kamer rond. Eigenlijk was er niks dat haar nog hier hield. Ze wist maar één ding: geen minuut langer kon ze in dit huis blijven. Op het laatste moment dacht ze aan haar dagboek. Het lag opengeslagen op het bed. Zou ze het meenemen? Nee, toch maar niet. Het stond vol met verdrietige schrijfsels over een leven dat ze nu achter zich wilde laten. Ze wilde niet meer aan die ellende herinnerd worden. Het dagboek hoorde thuis in dit huis. Misschien zou haar moeder het op een dag inkijken en daardoor eindelijk iets van haar begrijpen. Toen liep ze haar kamer uit en deed de deur achter zich dicht.

16 Kiezel zat in een stoel bij het bed van Armando. Hij had een verband om zijn hoofd. Er zat een rode vlek op de plaats waar de nagel van de man zijn hoofdhuid had opengescheurd. Zijn onderlip was opgezwollen.

Om zijn eigen verwondingen maakte hij zich echter geen zorgen. Geen tijd om erbij stil te staan. Hij wist dat ze vanzelf weer zouden genezen. Kiezel maakte zich ongerust over Armando. Zodra ze de boerderij bereikt hadden, was hij ingestort. Kiezel had hem naar zijn bed moeten slepen. Dat was een zware opgave, maar het was hem gelukt. Nu lag Armando al urenlang te rillen onder drie dikke dekens. De kachel stond op de hoogste stand, maar Armando's lichaam bleef ijskoud. Het zag er allemaal niet best uit, maar de boer wilde geen dokter in zijn huis. 'Die kwakzalver uit het dorp probeert mij hoogstens sneller om het hoekje te helpen,' zei hij. 'Ze stoppen je in een ziekenhuis en je komt er nooit meer uit.'

Armando lag doodstil, hij ademde met korte stoten, zijn ogen staarden naar het plafond.

Voorzichtig pakte Kiezel zijn schouders beet. Ze voelden zo broos en uitgemergeld aan dat het leek of ze onder de druk van zijn handen zouden verkruimelen.

Langzaam draaiden Armando's ogen in de richting van Kiezel.

'Waarom?' vroeg Kiezel. 'Waarom wilde die man mij meenemen? Hij noemde mij sjamaan. Wat is dat?'

Armando haalde piepend adem. 'Ik weet het niet, jongen. Ik weet ook niet wie die man was.'

'Hij zei dat hij Korg heet en dat hij wist waar ik vandaan kwam, vader.'

Armando kneep zijn ogen dicht en kreunde. Vandaag was er gebeurd waar hij vijftien jaar bang voor was geweest. Alleen wist hij niet wat het betekende.

Hij greep Kiezels hand beet. 'Ik heb altijd voor je gezorgd alsof je mijn eigen zoon bent, dat weet je. Maar nu voel ik me machteloos omdat ik niets van je afkomst weet.'

17

Armando zweeg een poosje en hij kneep in Kiezels hand.

'Heel lang ben ik bang geweest dat er op een dag iemand bij mij zou aankloppen om jou op te eisen omdat ik niet je echte vader ben. Gelukkig is dat nooit gebeurd. Tot vanmiddag tenminste. Misschien is die man van vanmiddag, die Korg, wel degene naar wie ik altijd met angst heb uitgekeken. Ik ken hem niet, maar hij kan niets goeds met jou voorhebben. Hij is slecht.'

'Hij is toch weggegaan, vader. We zullen vast geen last meer van hem hebben.'

'Ik hoop het, jongen, maar ik ben er niet zeker van.'

Het was schemerig geworden in de kamer en als twee schimmen zaten ze zwijgend tegenover elkaar. Het bed kraakte toen Armando zich onder de dekens omdraaide.

'Niemand kan mij hier weghalen. U bent mijn vader. Ik blijf altijd bij u,' zei Kiezel.

Armando knikte en stak zijn trillende hand naar Kiezel uit.

'Altijd is een lange tijd, jongen. Ik geloof niet dat ik er zo lang zal zijn. En als ik er niet meer ben, moet je weggaan. Pak je fluit en verdwijn. Je kunt niet hier blijven als ik... Begraaf mij onder de appelboom, want ik wil niet worden weggestopt in een hoekje van het dorpskerkhof. En ga dan weg voor die gevaarlijke man weer komt. Verlaat dit boerengehucht, want hier ben je niet meer veilig. Trek de wereld in. Probeer uit te vinden wie je eigenlijk bent.'

'Maar u bent toch nog niet dood, vader!' riep Kiezel. Zijn stem klonk smekend.

'Je weet nooit, jongen. Je moet voorbereid zijn.' Armando's

ogen vielen dicht. ‘Laten we gaan slapen. Het was een vermoeiende dag. Jij hebt ook slaap nodig om te herstellen van de verwondingen die die ellendeling je toegebracht heeft.’

Kiezel schikte het hoofdkussen van Armando en terwijl hij dat deed, schoot hem iets te binnen.

18 ‘Vader, toen ik vandaag op mijn fluit speelde, gebeurde er iets vreemds. Ik zag een gezicht. Heel onduidelijk. Het leek of het iets tegen me wilde zeggen, maar toen was het weer verdwenen.’

‘Een gezicht? Wat voor een gezicht?’

Kiezel probeerde zich het gezicht voor de geest te halen, maar dat lukte niet. Hij schudde zijn hoofd.

‘Het is nu niet meer belangrijk. Laten we maar gaan slapen.’

Hij dekte de oude man toe en ging in de stoel naast het bed zitten om de wacht te houden.

‘Er zijn vreemde dingen gebeurd vandaag,’ fluisterde Armando. ‘Ik ben bang dat vanaf nu niets meer hetzelfde zal zijn.’

‘Ssst, ga maar slapen, vader,’ zei Kiezel zacht.

Later werd Armando wakker. Moeizaam duwde hij zichzelf overeind tot hij half rechtop met zijn rug tegen het hoofdeind zat. Het licht brandde zwak. Kiezel zat naast het bed in de stoel, zijn hoofd scheefgezakt op zijn schouder. Het lamplicht scheen op zijn gezicht. De zwellingen op zijn gezicht vertoonden een donkerpaarse kleur. Hij sliep. Toen hij nog klein was, werd hij vaak gepest door kinderen uit het dorp, vanwege zijn grote hoofd en zijn ogen. Ze waren lichtgroen, haast kleurloos en stonden tamelijk wijd uit elkaar. Hij had een bleke huid en zijn haren waren spierwit. Nu was hij vijftien jaar en op een bepaalde manier was hij knap, juist door zijn opvallende uiterlijk.

De boer lag een poos stil naar hem te kijken. Zijn ogen vulden zich met tranen.

‘Jongen,’ fluisterde hij. ‘Kiezel, mijn Kiezel.’

De blik in zijn ogen verstarde.

De volgende ochtend vond Kiezel hem, in dezelfde houding. Armando's handen lagen op de dekens als twee witte vinders.

Een uur lang zat Kiezel naar hem te kijken, net zo stil en onbeweeglijk als de gestorven boer. Niets bewoog in de kamer. Het leek of de tijd was stilgezet.

Toen stond Kiezel op en pakte zijn fluit.

'Ik zal voor u spelen, vader.'

Hij floot haast zonder ophouden. Drie dagen lang, waarbij hij alleen stopte als hij van vermoeidheid korte tijd in slaap viel. Als het donker werd, floot hij in het donker verder. De klanken brachten hem in een trance, waarin hij beelden zag van een rivier. Op de rivier voer, heel traag, een houten bootje en in dat bootje zat Armando in gezelschap van iemand, wiens gezicht verborgen was onder een kap. Met een vaarboom duwde hij het bootje voort. Armando zat doodstil. Zijn ogen straalden en hij stak zijn hand op. Steeds kleiner werd het bootje, tot het een stip was. De derde nacht verdween het achter de horizon.

De laatste fluittoon stierf weg en Kiezel viel achterover.

Ochtendlicht stroomde door het raam naar binnen. Buiten op het erf floot een merel. Kiezel merkte dat hij languit op de vloer lag, met de fluit in zijn hand.

Op het bed zat het lichaam dat eens van Armando geweest was. Nu was het alleen maar een lege huls. Kiezel herkende hem niet meer.

In de vroege ochtend ging hij naar buiten. Hij haalde een schop uit de schuur en liep naar de appelboom. Daar begon hij te graven, een gat van twee meter lengte, anderhalve meter diep. Het zweet stroomde over zijn lichaam, maar hij werkte onvermoeibaar door. Tegen het eind van de ochtend was hij klaar.

Hij legde de schop weg en liep terug naar de boerderij. Eerst waste hij Armando's lichaam. Toen wikkelde hij het in

witte lappen en tilde het voorzichtig op. Het woog niet meer dan een bos droge takken.

20 Kiezel droeg Armando naar de appelboom. Hij ging op de rand van de kuil zitten en liet zichzelf met het ingepakte lichaam omlaag zakken. Hij legde het lichaam voorzichtig, alsof het kon breken, in de aarde en klom weer uit de kuil.

Het was een stralende dag. De appelboom zat vol bloesem en geurde zoetig. Overal op het erf floten vogels. Kiezel pakte de schop en begon aarde in de kuil te gooien. Langzaam verdween het witte kleed onder het zwarte zand, tot het ten slotte niet meer te zien was. Kiezel werkte door tot de kuil helemaal gevuld was en stampte de aarde aan. Ten slotte ging hij rechtop staan, gooide de schop weg en wiste het zweet van zijn voorhoofd.

Een hele poos stond hij als versteend boven het graf van Armando. Toen verscheen er een uitdrukking van ontzetting op zijn gezicht, alsof de waarheid nu pas tot hem doordrong. Hij legde zijn hoofd achterover in zijn nek en schreeuwde.

‘Vader! Vader!’

Het geluid van zijn stem droeg naar alle windrichtingen en moest zelfs in het dorp te horen zijn. Verslagen stond Kiezel onder de appelboom. Uit de boom dwarrelde bloesem neer en viel als sneeuwvlokken op zijn hoofd en zijn schouders.

Een heel eind verderop, verscholen achter de populieren aan de overkant van het weiland, stond Korg met een verrekijker. Van waar hij stond, kon hij het hele erf van Armando overzien. Alles wat daar gebeurd was, had hij nauwlettend gevolgd. Hij streek met zijn hand over zijn haar, tot aan het staartje in zijn nek.

Zijn ogen glansden kil. Alles was eigenlijk vlot verlopen. Hij had de sjamaan meteen herkend. Hij was een soort albino, net als zijn vader. Dezelfde ogen en haren. Hetzelfde grote hoofd. Maar waarschijnlijk was de jongen zich nog niet bewust van zijn gave, en daardoor ongevaarlijk.

Vijftien jaar zoeken eindelijk beloond, dacht Korg. De aanhouder wint. De rest was een fluitje van een cent.

Natuurlijk had hij die ouwe boer als een vlieg kunnen doodknippen en daarna de sjamaan mee kunnen nemen. Maar zo was het veel netter. Een moord zorgde altijd weer voor opschudding en nu was er geen vuiltje aan de lucht. Hij had aan het gezicht van de ouwe gezien dat hij stervende was. Waarschijnlijk had de boer door zijn opgewonden gedoe zichzelf nog een extra zetje in de richting van zijn graf gegeven. Korg grinnikte. Alles wat hij nu nog hoefde te doen was de jongen ophalen. Er zou geen haan naar hem kraaien. Het kon weken duren voor iemand hem zou missen, als iemand hem al zou missen. Hij had hier en daar wat navraag gedaan in het dorp en begrepen dat de ouwe en de jongen nogal afgezonderd leefden. Niemand bemoeide zich met hen. Des te beter. Korg liet de verrekijker zakken, stapte in zijn wagen en reed langzaam de weg af, in de richting van de boerderij.

22 Jessie sloop de slaapkamer van haar moeder binnen, nadat ze eerst gecontroleerd had of de kust veilig was. Alles leek in orde. Stefan was weggegaan, ze had uit het raam gekeken en gezien dat zijn auto weg was. Toen ze om het hoekje van de slaapkamerdeur keek zag ze dat haar moeder sliep, zoals Stefan gezegd had. De vrouw lag met gesloten ogen op bed. Onder de deken was duidelijk een bolling zichtbaar op de plaats waar haar buik zich bevond.

Stefan had de waarheid gesproken. Haar moeder was zwanger. Jessie schudde haar hoofd. Ongelooflijk dat het haar niet eerder opgevallen was. Dat bewees alleen maar dat haar moeder en zij in dit huis als vreemden met elkaar leefden. Ze zagen elkaar allang niet meer. Maar het kon Jessie niet meer schelen. Na wat er zojuist gebeurd was met Stefan, stond haar besluit zo vast als een huis en ze kon Alfreds beslissing nu beter begrijpen. Alles was beter dan hier te moeten blijven in dit huis zonder liefde, warmte en begrip.

Hopelijk zou haar moeder wel van dit kind houden. Voor haarzelf was het te laat. Ze kon hier niet meer blijven wonen. Op haar tenen sloop ze naar het nachtkastje en trok zachtjes een voor een de laatjes open. In de onderste la vond ze een portemonnee. Ze had geld nodig voor als ze eenmaal weg was en voor zichzelf moest zorgen. Ze had geluk. Het was de portemonnee van Stefan. Er zat een stapel briefjes van honderd in. Snel ritste ze haar tas open en stak de portemonnee in een van de zijvakjes aan de binnenkant.

‘Jessie, wat doe jij hier?’

Ze draaide zich geschrokken om. Haar moeder lag nog steeds bewegingloos onder de dekens, maar haar ogen bekeken Jessie achterdochtig. Onopvallend schoof Jessie de la dicht met haar knie.

‘Waarom heb je die tas bij je? Zeg op, wat spook je uit?’

Lange tijd had Jessie gehoopt dat haar moeder op een dag wakker zou worden en veranderd zou zijn in een liefdevolle, zachtaardige vrouw, vol belangstelling en begrip. Een soort goede fee. Het was valse hoop gebleken. Sommige mensen troffen het gewoon niet in het leven. Misschien was alles terug te voeren op haar vader, die haar moeder alleen had gelaten met twee kinderen. Maar dat was mijn schuld toch niet, had Jessie vaak gedacht. Ik heb toch niet gevraagd om geboren te worden!

Ze merkte dat de agressieve toon van haar moeder haar nu volkomen onverschillig liet. Voor haar gevoel was de band tussen hen al doorgeknipt.

Ze keek naar de vrouw, die zich met de palmen van haar hand opdrukte, tot ze half overeind zat tegen het kussen.

Het was haar moeder niet meer, die ze daar zag zitten. Het was een junkie met een bleek gezicht en een opgejaagde uitdrukking in haar ogen. De harde lijnen om haar mond leken met potlood getekend.

‘Ik ga weg.’

‘Weg? Wat weg! Hoezo weg!’

‘Gewoon weg om nooit meer terug te komen. Dan heb je geen last meer van mij. Ik kan niet langer met jou en Stefan onder hetzelfde dak wonen. We verschillen te veel.’

Haar moeder scheen over deze mededeling na te denken. ‘Weglopen!’ zei ze toen. ‘Wat wil je daarmee bereiken? Denk je dat een snotneus als jij voor zichzelf kan zorgen? Is dit soms een of andere truc van jou?’ Er verscheen een sluwe blik in haar ogen. ‘Ik snap het al. Je bent gewoon jaloers. Je gunt het mij niet dat ik Stefan gevonden heb, nadat ik mijn leven lang voor jou en je broer heb kromgelegd. Ondankbaar zijn jullie. Je broer bestaat niet meer voor mij en als jij weg durft te gaan, hoeft je ook niet meer terug te komen.’

Ze begrijpt het niet, dacht Jessie vermoed. Het dringt gewoon niet tot haar door dat ik nooit gelukkig ben geweest.

‘Ik ben echt niet van plan terug te komen,’ zei ze fel, meegesleept door de verwijtende klank in haar moeders stem. ‘Ik zou me hier geen seconde meer veilig voelen.’ Ze draaide zich om en wilde weglopen.

‘Blijf staan! Wat bedoel je daarmee?’

24 Jessie keek haar moeder kalm aan. Er was een merkwaardige gevoelloosheid over haar gekomen. Ze had eigenlijk gewoon weg willen gaan, zonder iets over Stefans handtastelijkheden te zeggen, maar nu vroeg haar moeder erom.

‘Ik ben nooit gelukkig geweest, mama,’ zei ze rustig. ‘Maar dat is een situatie waar je aan kunt wennen. Misschien is het niet helemaal jouw schuld. Je hebt geen makkelijk leven gehad, dat geloof ik heus wel. Maar nu ben ik het zat. Ik ben bedreigd, hier, in mijn eigen huis.’

‘Je spreekt wartaal. Wie zou jou bedreigen!’

‘Stefan! Hij was daarnet op mijn kamer en probeerde...’

‘Nou, wat probeerde hij?’ snauwde haar moeder.

‘Hij probeerde mij aan te randen!’ riep Jessie en ze stampte met haar voet op de vloer.

Als de situatie niet zo beroerd geweest was, zou ze hebben moeten lachen om de onnozele uitdrukking op het gezicht van haar moeder.

‘Je liegt! Je liegt, kreng dat je bent. Nou snap ik het. Jij hebt rare puberfantasieën. Stiekem denk jij dat Stefan wat ziet in dat knokige lijf van jou. Je kunt het niet hebben dat ik uiteindelijk iemand voor mezelf heb. Vergeet het maar, als je denkt op deze manier iets te bereiken. Stefan is van mij en blijft van mij!’ Haar gezicht was nog bleker geworden en speeksel vloog in het rond, terwijl ze sprak. Haar ongekamde haren sliertten om haar hoofd en in haar nachtjapon zag ze eruit als de boze heks uit een sprookje.

‘Hij is niet van jou, mam,’ zei Jessie zacht. ‘Jij bent van hem! Je bent volkomen afhankelijk van hem geworden door de coke die hij je geeft. Fijne kerel, hoor.’

‘Jij weet er niks van!’ schreeuwde haar moeder.